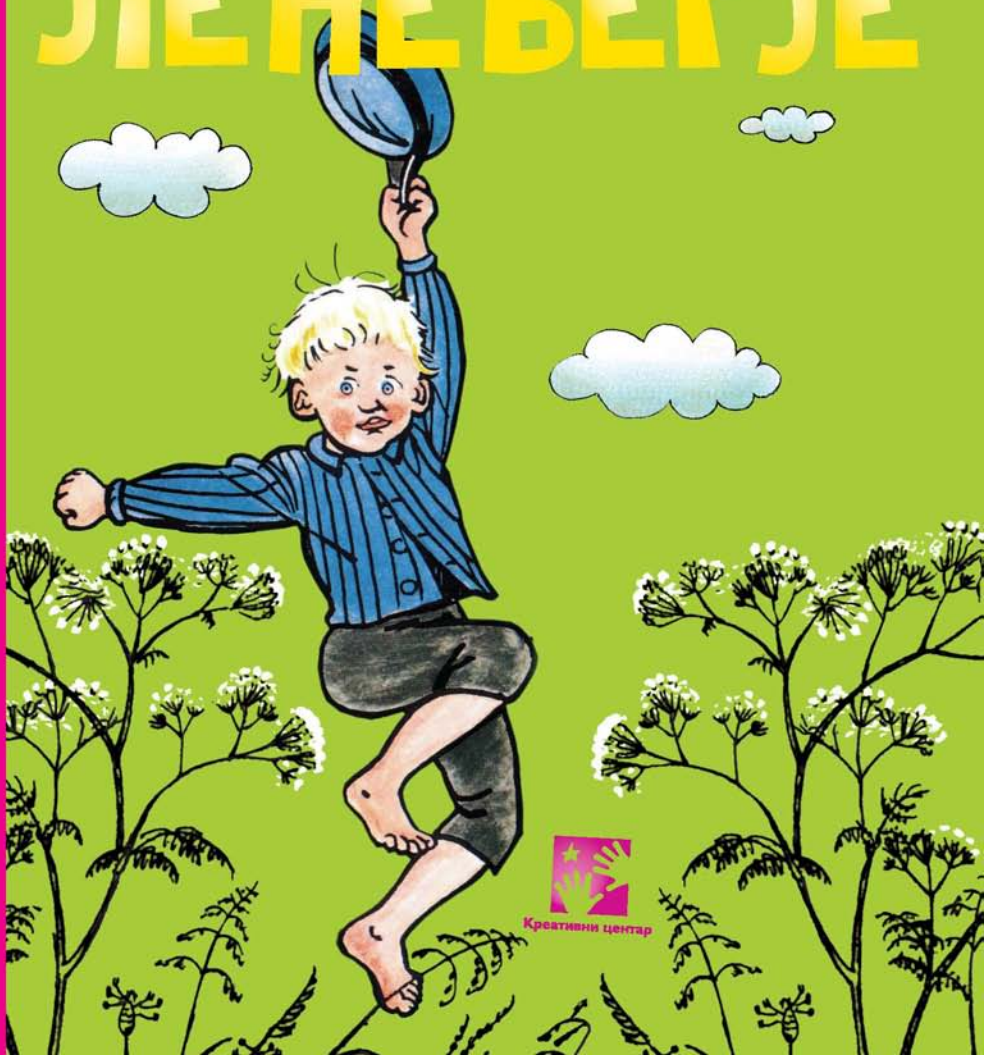

Астрид Линдгрен

ЕМИЛ ИЗ ЛЕНЕБЕРЈЕ

Креативни центар

Астијонд Линдјорен
Емил из Ленеберје

Са шведског превела
Славица Агатоновић

Уредник
Анђелка Ружић

Илустрације
Бјорн Берг и Маја Веселиновић (патерн)

Дизајн
Оливети

Лектјор
Мирјана Делић

Фронт Минка
Немања Јоановић

Фронт Lovely Audrey
Јана Оршолић

Црптана слова на корници
Оливети

Продјума за штампу
Татјана Ваљаревић

Издаје
Креативни центар
Градиштанска 8, Београд
тел.: 011 / 38 20 464, 38 20 483, 24 40 659
www.kreativnicentar.rs
e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача
Љиљана Маринковић

Штампа
Графостил

Тираж
2.000

Издавање ове књиге помогао је Савет за културу Шведске

Астрид Линдгрен

ЕМИЛ ИЗ ЛЕНЕБЕРЈЕ

Креативни центар

У селу Ленеберја живео је дечак по имену Емил из Ленеберје. Био је дивље и тврдоглаво дериште, не тако добро дете као ти. Додуше, изгледао је као да је добар – није да није. Кад се није драо. Имао је крупне плаве очи, и округло румено лице, и светлу вунасту косу. Све је деловало некако добро, па се могло помислити да је Емил прави анђелчић. Али ту бисте се грдно преварили! Имао је пет година, био је јак као омањи бик и живео је на сеоском имању Катхулт, у селу Ленеберја, у Смоланду. А и говорио је смолендски, јадничак, ни крив ни дужан. Тако се у Смоланду говори. Кад би хтео своју капу, он не би рекао као ти: „Хоћу своју капу.“ Рекао би овако: „’Оћу своју *каї’цу!*“ Његова *каї’ца* био је качкет са црним штитом и плавим брежуљком, прилично ружан. Тата му га је купио једном кад је ишао у град. Емил се обрадовао капи и, кад је увече требало да легне, рекао је: „’Оћу своју *каї’цу!*“

Његовој мами није се свидело да Емил иде с капом у кревет и хтела је да је стави на полицу у предсобљу, али онда је Емил дрекнуо тако јако да се орило целом Ленеберјом: „’Оћу своју *каї’цу!*“

Тако је Емил три недеље сваке ноћи спавао с капом. Ишло је, додуше, некако, мада је било прилично неравно. Ипак, најважније је било то да Емил истера своје. О томе је увек водио рачуна. Никако није смело да буде онако како мама хоће. Једном, за Божић, покушала је да га натера да једе динстану боранију, пошто је поврће веома здраво, али Емил је рекао: „Не!“

„Да ли ћеш икада да једеш поврће?“, питала га је мама.
„Хоћу“, одговорио је Емил. „Али право поврће!“

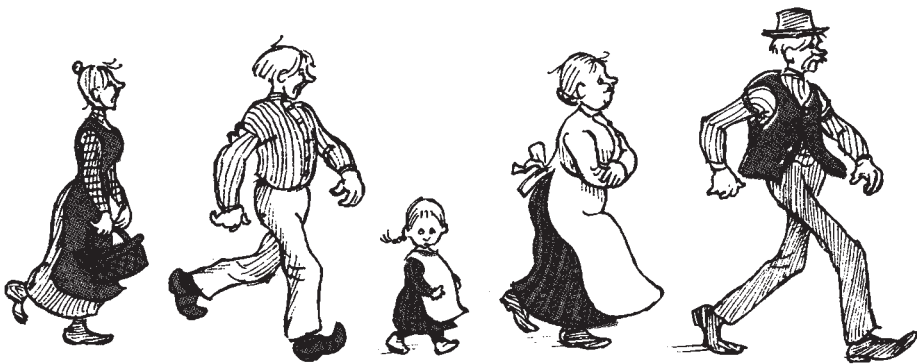
И онда се искрао, сео ћутке иза јелке и почео да је грицка. То му је ипак брзо досадило јер га је боцкало у устима.

Ето колико је Емил био тврдоглав. Хтео је да господари и мамом, и татом, и читавим Катхултом, а врло радо и читавом Ленеберјом, али се Ленеберјани нису слагали с тим.

„Тешко Свенсонима с Катхулта кад имају таквог малог антихриста за сина“, говорили су. „Од њега никад ништа неће бити!“

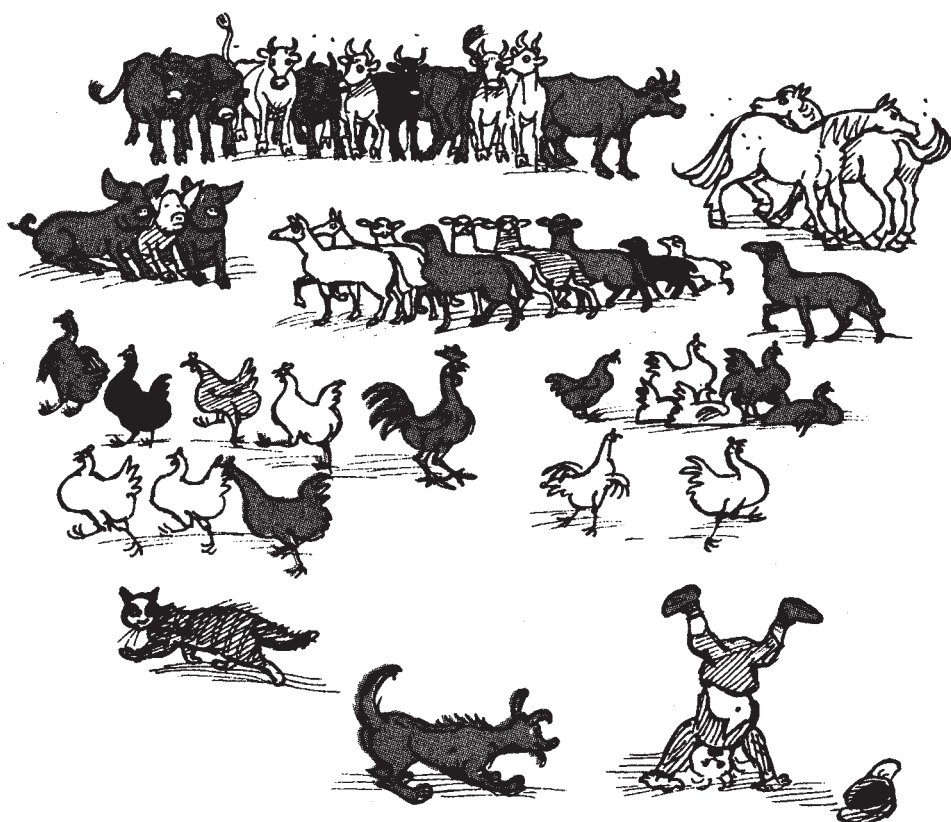

Е ту су се Ленеберјани грдно преварили! Да су знали шта ће од Емила испасти, сигурно не би тако говорили! Да су само знали да ће Емил постати председник општинског одбора кад порасте. Ти сигурно не знаш шта је то бити председник општинског одбора, али то је нешто веома отмено, то ти гарантујем, и на крају је Емил то постао.

А сад ћемо ипак да се држимо онога што се десило кад је Емил био мали и живео на сеоском имању Катхулт, у селу Ленеберја, у Смоланду са татом, који се звао Антон Свенсон, и мамом, која се звала Алма Свенсон, и млађом сестром Идом. На Катхулту су имали и слугу који се звао Алфред и слушкињу која се звала Лина. Кад је Емил био мали, у Ленеберји и посвуда било је слугу и слушкиња. Ту је било слугу које су орале и водиле бригу о коњима и биковима, уносиле сено и садиле кромпир и слушкиња које су музле краве, прале судове, рибале кућу и певале деци.

Сад знаш ко је све живео на Катхулту – тата Антон, ма-ма Алма, мала Ида, Алфред и Лина. И два коња, неколико бикова, осам крава, три свиње, десет оваца, петнаест ко-кошака, петао, пас и мачка. И, наравно, Емил.

Катхулт је било лепо сеоско имање с кућом окреченом у црвено која се налазила на брежуљку, окружена јабука-ма и јоргованима. Околу су биле њиве, ливаде и ограђени пашњаци, језеро и једна велика, велика шума.

На Катхулту би било веома тихо и мирно, само да није било Емила.

„Тај дечак стално прави неке глупости!“, рекла је Лина. „А ако их не прави он, онда му се оне саме дешавају. У животу нисам видела такво дете!“

Емилова мама га је бранила.

„То што Емил ради и није тако страшно“, казала је. „Данас је само једном уштинуо Иду и просуо шлаг за кафу, то је све ... да, и онда је јурио мачку око кокошињаца, истина! У сваком случају, мислим да се смирио и постао бољи него раније.“

Не може се рећи да је Емил био покварен. Много је волео и Иду и мачку. Али Иду је морао мало да уштине, иначе му не би дала свој сендвич са џемом, а мачку је просто

јурио само да би видео да ли може да трчи тако брзо као остале мачке. Мада то она није схватала.

Тог седмог марта Емил је био тако добар, па је само једном уштинуо Иду, и просуо шлаг за кафу, и јурио мачку. А сад ћеш да чујеш причу о још неким данима из Емиловог живота, кад се још много тога издешавало, било да је Емил сам правио неке несташлуке, како каже Лина, било да је само тако испадало, пошто се Емилу увек нешто догађало.

Можемо да почнемо од:

Емил из Ленеберје прави је неваљалац – није тако добро дете као што си ти. Додуше, он има крупне плаве очи, округло румено лице и светлу косу и изгледа као слатки мали анђео ... све док не почне да се дере или прави неке глупости. Слушкиња Лина тврди да му се те глупости саме дешавају чак и кад их не прави. Али Емилова мама мисли да то и није тако страшно. Ето, седмог марта био је баш добар, само једном је уштиную Иду, и просуо шлаг за кафу, и јурио мачку око кокошињца да би видео да ли може да трчи брзо као остале мачке. Мама се нада да ће се поправити кад буде кренуо у школу. А шта ти мислиш о Емилу?

ISBN 978-86-7781-783-1

9 788677 481783 1